

Idźcie i czyńcie uczniami: metoda biblijna.

CLAUDIO AND PAMELA CONSUEGRA

Claudio Consuegra, dr teologii, jest dyrektorem Sekretariatu Rodziny w Wydziale Północnoamerykańskim Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w Kolumbii, w stanie Maryland, USA.

Pamela Consuegra, dr, jest wicedyrektorem Sekretariatu Rodziny w Wydziale Północnoamerykańskim Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w Kolumbii, w stanie Maryland, USA.

Wprowadzenie

Pastorzy i członkowie kościoła są nierozłącznie związani z pozyskiwaniem nowych uczniów i z ich wzrastaniem. Pracujemy razem w tym samym celu, aż wszyscy osiągniemy pełnię Chrystusa w czasie Jego powtórnego przyjścia. Paweł pisze w liście do Koryntian: „My wszyscy tedy, z odsłoniętym obliczem, oglądając jak w zwierciadle chwałę Pana, zostajemy przemienieni w ten sam obraz, z chwały w chwałę, jak to sprawia Pan, który jest Duchem” (2 Kor 3, 18). Ale zanim zaczniemy rozważać rolę kościoła we wspieraniu wierzących na drodze do dojrzałego uczniostwa, ważne jest, aby zrozumieć, co Biblia mówi na temat uczniostwa w ogóle.

Uczniostwo w Biblii

Podczas gdy słowo uczniostwo jest powszechnie utożsamiane z Nowym Testamentem i Jezusem, zagadnienie to pojawia się także w innych miejscach Biblii.

1. Uczniostwo w Starym Testamencie

W przekładzie Biblii Warszawskiej, słowo uczeń w Starym Testamencie występuje w księdze Izajasza: „Zabezpieczę świadectwo, zapieczętuję naukę w moich uczniach” (Iz 8, 16). Z uczniostwem spotykamy się jednak znacznie wcześniej na kartach Pisma Świętego.

ĆWICZENIE DLA GRUPY

1. Przeczytaj poniższe wersety z Pisma Świętego i zastanów się, jaki rodzaj uczniostwa odnajdujesz w każdym z nich:

• Lb 13; 14, 6-9; 34, 16-19; Joz 14, 6-11

• 1 Sm 3

• 1 Sm 9-15

• 1 Sm 16; 19, 18-24

• 1 Krl 19, 16-21; 2 Krl 2, 1-16; 3, 11

2. Zastanów się, kto mógł być nauczycielem Mojżesza?

3. Czy Mojżesz miał jakiegoś ucznia?

Jeden z najbardziej uderzających przykładów uczniostwa w Starym Testamencie, znajduje się w osobie Mojżesza, proroka i przywódcy Izraela. Bóg opisał Mojżesza jako człowieka, którego „Pan znał, twarzą w twarz” (Pwt 34,10 BG). Mojżesz był przykładem osoby, która posiadała z Bogiem relację o najwyższym stopniu zażyłości, jaka może być zbudowana pomiędzy uczniem a Mistrzem. To właśnie z powodu tej intymności, jaka później zaistniała także pomiędzy apostołami, a Jezusem (por. J 15, 15), Mojżesz uznany jest za prawdziwego pierwszego ucznia, w pełnym tego słowa znaczeniu, tak jak nowotestamentowi apostołowie.

Mimo, iż Mojżesz został gruntownie przeszkolony w Egipcie, przez niektórych kapłanów i dowódców wojskowych, a „jego wojskowe zdolności przywódcze uczyniły go ulubieńcem armii Egiptu”, wciąż musiał nauczyć się jak być przywódcą Izraelitów, gdy opuścili Egipt i przemierzali pustynię w kierunku Ziemi Obiecanej. Kiedy Jetro, teść Mojżesza, przybył z ziemi Midianitów, aby spotkać się z Mojżeszem i ludem izraelskim, zauważył, że jego zięć spędza całe dnie, doradzając i rozwiązując problemy oraz wysłuchując skarg, które przynosili mu ludzie. Jetro powiedział Mojżeszowi, że taka praktyka nie jest dobra ani dla niego, ani dla ludzi. Zamiast tego poradził Mojżeszowi, aby poświęcał więcej swego czasu na nauczanie ludzi Boskich ustaw, praw i zadań, jakie muszą wykonywać (w. 20-21). Jetro polecił również Mojżeszowi, aby zorganizował ludzi w grupy po dziesięć, pięćdziesiąt, sto i tysiąc osób i wyznaczył przywódców nad każdą z tych grup, do której lud może udać się po pomoc i wskazówki (Wj 18, 13-24).

Jest to jeden z najbardziej uderzających przykładów czynienia uczniami ludzi w Starym Testamencie, ponieważ starszy, doświadczony przywódca przekazał cenne instrukcje szkoleniowe przywódcy, którego Bóg wybrał dla swego ludu. Jetro stał się w ten sposób przewodnikiem, który miał pomóc Mojżeszowi stać się bardziej wydajnym uczniem Boga. Należy zauważyć, że Mojżesz, który napisał Księgę Wyjścia, wiernie opisał swoje doświadczenie uczenia się. Prawdziwy naśladowca Boga uznaje swój rozwój i przypisuje zasługi tym, którzy pomogli ukształtować jego/jej życie.

Mojżesz jako nauczyciel. Mojżesz, pełniąc rolę wybranego przez Boga przywódcy swego ludu, był nie tylko prorokiem - rzecznikiem Boga - ale także nauczycielem ludu i mentorem, który pragnął, aby inni też stali się uczniami Boga.

Podczas gdy Mojżesz nauczał innych, takich jak Kaleb (Lb 13; 14, 6-9; 34: 16-19; Joz 14, 6-11), najlepszym przykładem relacji uczniowskiej Mojżesza jest jego więź z Jozuem. W Księdze Wyjścia znajdujemy opis Mojżesza, który szkoli Jozuego i powierza mu przywództwo w wyprawach wojskowych (Wj 17, 9-10). Później Jozue pełnił rolę asystenta Mojżesza (Wj 24, 13) i towarzyszył Mojżeszowi na górze Boga. Mojżesz nauczał Jozuego jak dostrzegać różnice w zachowaniu i działaniach ludzi. Następnie znowu czytamy o Jozuem jako o słudze Mojżesza, który spędza czas w świątyni, podczas gdy Mojżesz przebywał na górze i rozmawiał z Bogiem (Wj 33, 11).

Pod koniec życia Mojżesza, Bóg przekazał kierownictwo nad Izraelem na ręce Jozuego (Liczb 27, 18-21), a Mojżesz przedstawił Jozuego jako przywódcę Izraela i wezwał lud do uszanowania jego przywództwa (Pwt 1, 38). Teraz uczeń stał się przywódcą i mentorem kolejnych uczniów. Nawet gdy życie Mojżesza dobiegało kresu, mówił o tym, że Jozue został wybrany, aby go zastąpić (Pwt 3, 28) i kierował słowa zachęty do Jozuego, gdy ten rozpoczął swoją rolę przywódcy (Pwt 31, 7-8).

DYSKUSJA W GRUPIE

Co możesz powiedzieć o innych związkach uczniowskich w Starym Testamencie? (Przykłady: Eliasz-Elizeusz, Samuel-Dawid, Dawid-Salomon).

2. Uczniostwo w Nowym Testamencie

Kiedy mówimy o uczniach, pierwszą osobą, która przychodzi na myśl, jest prawdopodobnie Jezus. Relacje, które zapisane są w czterech ewangeliach, dotyczą nie tylko interakcji Jezusa z ludźmi - uzdrawiania, głoszenia i nauczania tłumów, które szły za nim, ale także opisują trzy i pół roku służby, które poświęcił na czynienie innych uczniami. Dlatego, aby poznać biblijne uczniostwo, musimy udać się do Źródła, do Jezusa.

Jezus a uczniostwo. Gdy Jezus rozpoczął swoją mesjanistyczną służbę, otoczył się grupą ludzi, których miał przygotować, aby byli Jego uczniami. Pierwszym kazaniem skierowanym do tłumu zgromadzonego na zboczu wzgórza, z widokiem na Morze Galilejskie, było udzielenie wstępnych instrukcji tym, którzy chcieli iść za Nim. Podczas gdy w dzisiejszych czasach nauczyciel zazwyczaj stoi wygłaszając swoje nauki, żydowscy nauczyciele mieli w zwyczaju siedzieć, podczas objaśniania Pisma Świętego, a uczniowie często siedzieli u ich stóp. Wielu dostrzega w Kazaniu na Górze podręcznikowe rady Jezusa dla początkujących uczniów. Opisując tę scenę, Ellen White mówi:

(...) nadszedł czas, aby uczniowie, którzy byli najściślej związani z Chrystusem, zjednoczyli się bardziej osobiście w Jego dziele, aby te ogromne tłumy nie były pozostawione bez opieki, jak owce bez pasterza. . . Przed tymi uczniami stało jeszcze wielkie dzieło, zanim będą gotowi, by wziąć święte zaufanie, które spocznie na nich wraz ze wstąpieniem Jezusa do nieba... Jezus widział w nich tych, których mógł szkolić i przyuczać do wykonania Jego wielkiej misji.

DYSKUSJA W GRUPIE

Kiedy czytasz następujące wersety, zwróć uwagę na kroki, które Jezus podjął, aby uczyć swoich naśladowców. (Sugerowane odpowiedzi podane są w nawiasach, które nauczyciel może udostępnić grupie, po podzieleniu się przez grupę odpowiedziami).

1. Mt 10,1; Łk 10, 1

(Jezus zgromadził uczniów wokół siebie)

2. Mt 10, 5, 21, 2

(Jezus spędzał z nimi czas)

Ellen White wskazuje, że ten wspólny czas nie był przypadkowy, ale był częścią planu Jezusa, który chciał przygotować tak uczniów.

3. Mt 13; 17,14-21,18; Łk 9, 46, 22, 24

(Jezus ich szkolił i nauczał)

4. Łk 10, 1

(Jezus znalazł im mentorów)

Ellen White pisze, że zwykle starszy, bardziej doświadczony mężczyzna był opiekunem młodszego mężczyzny i chociaż nie żyli razem jak rabin i uczniowie, to często spotykali się na modlitwę i radę. W rezultacie obie osoby były umacniane w wierze. W książce Ewangelizacja, Ellen White pokazuje, jak Jezus praktykował metodę mentoringu wśród swoich uczniów, łącząc Piotra, którego temperament był impulsywny z Janem, umiłowanym uczniem, który miał

łagodniejszy charakter (Łk 22, 8; J 20, 1-6; Dz 3, 1, 4,13, 8,14). W rezultacie niedociągnięcia każdego z nich zostały częściowo przykryte przez mocne strony i zalety drugiego.

5. Mt 28, 18-20

(Wysłał ich do pracy dla innych)

Ellen White wyjaśnia, że Jezus, kiedy posłał dwunastu, a później siedemdziesięciu, szkolił ich do indywidualnej pracy, która przyniosłaby pomnożenie i dotarła do najdalszych zakątków ziemi. Dla nich było więc bardzo ważne, aby dowiedzieli się, iż „zaufano im, aby przekazali światu radosną nowinę o zbawieniu”.

6. Łk 12, 12; J 14, 26; Dz 1, 8

(Zostawił im zapewnienie, że po tym, jak odejdzie, ześle Ducha Świętego)

Rezultatem szkolenia, jakie Jezus zapewnił uczniom, było to, że nie pozostali oni tymi samymi niewykształconymi i nieukształtowanymi ludźmi, którzy odpowiedzieli na Jego powołanie. Poprzez relację z Jezusem, stanęli przed wyzwaniem, aby stanowić Jego odzwierciedlenie w umyśle i charakterze, w wyniku czego ludzie także zauważyli tę wielką przemianę (Dz 4, 13). Taki jest właśnie ostateczny cel bycia uczniem; aby uczniowie Jezusa stali się do Niego podobni.

Uczniostwo w kościele nowotestamentowym

Prawdopodobnie najlepszy opis kościoła wczesnochrześcijańskiego znajdujemy w zapisach Łukasza (Dz 2, 42-47).

DYSKUSJA W GRUPIE

Przeczytaj Dzieje Apostolskie 2, 42-47 i wymień to, co uczynili pierwsi wierzący, aby pomóc nowym uczniom w wierze, którzy dołączali do ich szeregów:

1. _____ 2. _____ 3. _____

(nauczanie, wspólnota, łamanie chleba)

Autor Albert Winseman komentuje, że była to „rosnąca społeczność wyznawców Chrystusa, którzy pasjonowali się przesłaniem i misją nowego ruchu, którzy praktykowali gościnność i którzy byli tak emocjonalnie zaangażowani w ruch, że byli gotowi zaryzykować wszystko, aby ruch odniósł sukces.

DYSKUSJA W GRUPIE

Przeczytaj następujące wersety i wymień inne relacje uczniowskie w Nowym Testamencie:

1. Dz 9, 10-19

2. Dz 9, 26-27; 11, 25-26; 13, 2-3, 43

3. Dz 11, 22-24

4. Dz 12,25; 15,36

5. Dz 15, 40

6. Gal 2, 1

7. 1 Tm 1,2; 2 Tm 2, 1-4

Rola więzi rodzinnych w uczniostwie

Bóg ustanowił rodzinę jako miejsce, w którym rozpoczyna się uczniostwo. Wczesna edukacja, która siewie nasiona uczniostwa, przyniesie owoce, gdy dzieci będą wzrastać.

DYSKUSJA W GRUPIE

Co następujące wersety mówią o uczniostwie w kontekście rodziny?

1. Pwt 6, 1-7

2. Prz 22, 6

3. Prz 27, 17

4. Prz 13, 20

Te fragmenty podkreślają kluczowe znaczenie nauczania i szkolenia, które rodzice oferują dzieciom w ramach duchowego rozwoju. Ta odpowiedzialność nie powinna i nie może być pozostawiona nikomu innemu. White podkreśla ten fakt, pisząc: „musimy uczynić edukację naszych dzieci naszym zajęciem, ponieważ ich zbawienie zależy w dużej mierze od wykształcenia, które zostało im dane w dzieciństwie”.

Rodzicielstwo małych dzieci nie polega jedynie na nauczaniu ich zasad i przepisów. Rolą rodzica jest wychowywać dzieci, kochając je i ściśle z nimi współpracując, pomagając im kochać innych (por. J 13,35), aby wyrosły na dojrzałych, zdrowych uczniów. Paweł odnosi się do roli rodziców w duchowym wzroście dziecka, gdy wzywa ich, aby „wychowywali ich w napominaniu i karności” (Ef 6, 4).

Rola kościoła w uczniostwie

Z Nowego Testamentu jasno wynika, że Bóg pragnął uczynić z kościoła centrum uczniostwa.

DYSKUSJA W GRUPIE

Zgodnie z następującymi cytatami z Pisma Świętego, jaka jest rola kościoła w procesie czynienia ludzi uczniami?

1. 1 Kor 1, 9

2. Ef 4, 16

3. Flp 2, 2-4

Przywódcy wczesnego kościoła chrześcijańskiego martwili się wzrastaniem w dojrzałości pierwszych uczniów i chcieli zapewnić, aby ten wzrost nadal postępował wraz z rozpowszechnianiem się przesłania Kościoła i przyłączaniem się kolejnych ludzi do jego szeregów.

Jeszcze innym powodem rozwijania dobrych, zdrowych i silnych osobistych relacji między członkami Kościoła jest to, że te relacje pokazują, co to znaczy być godnym powołania, jakie Bóg dał nam jako Jego dzieciom i uczniom. To jest powód, dla którego Paweł wezwał Efezjan „abyście postępowali, jak przystoi na powołanie wasze, z wszelką pokorą i łagodnością, z cierpliwością, znosząc jedni drugich w miłości, starając się zachować jedność Ducha w spójni pokoju. (Ef 4, 1-3).

Używając analogii ludzkiego ciała do zilustrowania, że każdy członek kościoła jest niezbędny dla jego zdrowia, wzrostu i przetrwania, Paweł wyjaśnił Koryntianom, że wszystkie części ciała powinny troszczyć się o siebie nawzajem, „Aby nie było w ciele rozdzielenia, lecz aby członki miały nawzajem o sobie jednakie staranie. I jeśli jeden członek cierpi, cierpią z nim wszystkie członki; a jeśli doznaje czci jeden członek, radują się z nim wszystkie członki” (1 Kor 12, 25-26).

Prawdopodobnie jeden z najmocniejszych dowodów z Nowego Testamentu na temat relacyjnych aspektów uczniostwa, znajduje się w obfitości „wzajemnych” zaleceń, z których większość pochodzi z listów Pawła do kościołów, które powstały przy jego udziale. Ci nowi uczniowie zachęceni są do „wzajemnej miłości” (1 Tes 3, 12); „przyjmujcie jedni drugich” (Rz 15, 7), „troszczcie się o siebie nawzajem” (1 Kor 11, 33), „ulegajcie jedni drugim w miłości” (Ef 5, 21), „odpuszczajcie sobie wzajemnie” (Ef 4, 32), „napominajcie jedni drugich” (Kol 3, 16) i wiele innych. Inni pisarze Nowego Testamentu również pouczali wierzących, aby „wyznawali swoje grzechy sobie nawzajem” i „modlili się za siebie wzajemnie” (Jk 5, 16); „okazujcie gościnność jedni drugim” (1 P 4, 9); „nie obmawiajcie jedni drugich” (Jk 4, 11); i „nie narzekajcie jedni na drugich” (Jk 5, 9).

Dojrzałość – cel uczniostwa

Pytanie, które należy sobie zadać, brzmi: w jaki sposób chrześcijanie stają się dojrzałi? Kolosan 1, 28 daje nam odpowiedź: „Jego to zwiastujemy, napominając i nauczając każdego człowieka we wszelkiej mądrości, aby stawić go doskonałym w Chrystusie Jezusie” (Kol. 1, 28). Trzy teksty w Nowym Testamencie pokazują, że uczenie się nie jest jednorazowym wydarzeniem, ale procesem, który stanowi Boży plan dla Jego dzieci.

1. Rzym. 8, 29. Kiedy Adam upadł, większość boskiego obrazu, na podobieństwo którego możliwe został stworzony, została utracona; ale w Chrystusie możliwe stało się przywrócenie ludzkości tego obrazu. Bycie podobnym do Chrystusa oznacza zatem przekształcenie się na Jego podobieństwo, co jest naczelnym Bożym celem.
2. 2 Kor 3, 18. Następuje zmiana perspektywy z przeszłości, kiedy to Bóg orzekł, że Jego stworzenia będą podobne do Chrystusa, na teraźniejszość, gdy ci, którzy są w Chrystusie, zostaną przemieniani przez Ducha Świętego.
3. 1 J 3, 2. Wzrastanie na podobieństwo Chrystusowe, było nie tylko przepowiedziane i obiecane, ale także ma miejsce obecnie dzięki Duchowi Świętemu. Dzieło to zostanie ukończone kiedy Jezus wróci po swój lud, a wtedy będziemy do Niego podobni i „ujrzemy Go takim, jakim jest”.

Boskim zamiarem było, aby Jego dzieci upodobniły się do obrazu Jego Syna. Zaplanował, że nawet teraz Jego dzieci są przemieniane na Jego podobieństwo, choć dopiero w przyszłości zobaczą w pełni tę przemianę. Oznacza to, że Boży plan powstał w przeszłości, ale działa w teraźniejszości i nadal będzie trwał aż do czasu, kiedy Jego lud będzie ukształtowany na Jego podobieństwo, tak jak zaplanowano przy stworzeniu świata.

DYSKUSJA W GRUPIE

Kilka fragmentów Nowego Testamentu mówi o procesie wzrostu. W kilku słowach opisz, w jaki sposób poniższe fragmenty ilustrują ten proces:

1. Ef 2, 19-22 2. 1 P 2, 5
3. Rz 12, 2

Paweł wyjaśnia (Ef 4, 11-16), że zmartwychwstały Chrystus obdarzył kościół darami duchowymi, którymi służyli apostołowie, prorocy, ewangeliści, pastory i nauczyciele, ponieważ ich służbą i obowiązkiem było wzmacnianie członków kościoła, aż odzwierciedlą obraz Chrystusa. Dalej pisze, że to wzmacnianie jest podobne do procesu wzrostu, którego doświadcza dziecko, aż osiągnie dojrzałość. Paweł wyjaśnia, że ten wzrost do dojrzałości nie następuje samodzielnie, ale wręcz przeciwnie, ma miejsce w łączności z innymi. Rozwój każdej osoby wpływa na innych i odwrotnie. Paweł pisze: „całe ciało spojone i związane przez wszystkie wzajemnie się zasilające stawy, według zgodnego z przeznaczeniem działania każdego poszczególnego członka, rośnie i buduje siebie samo w miłości” (Ef 4, 16).

Występujące w czasie terażniejszym słowa „spojone i związane”, oznaczają obecny, ciągły postęp. Reprezentują odpowiednio ideę harmonii lub adaptacji, zwartości lub solidności. Kenneth Wuest wyjaśnia, że „stawy zasilające, które łączą członki ciała razem, są kanałami, przez które przekazywane jest zaopatrzenie życia od samego źródła, głowy - Jezusa Chrystusa – i ta życiodajna energia łączy członki razem, dzięki czemu wzrastają w organicznej jedności”. White dodaje, że „jednym z boskich planów wzrostu jest dzielenie się. Chrześcijanin ma zyskać siłę, poprzez wzmacnianie innych.” To oznacza również, że proces wzrostu dla wszystkich, którzy są uczniami Jezusa, jest zależny od ich związku z Chrystusem, jak również od wzajemnej zależności od siebie. Ta współzależność będzie trwać aż do dnia powrotu Chrystusa, kiedy „wszyscy zostaną przemienieni w mgnieniu oka” (1 Kor 15, 52-54).

Dla nowego wierzącego wzrost wymaga duchowej i emocjonalnej dojrzałości (w. 13-14). *Komentarz Biblijny Adwetystów Dnia Siódmego* wyjaśnia, że słowo *doskonalenie*, znajdujące się w Liście do Efezjan 4, 12, to *katartismos* w oryginalnej grece. Chociaż zostało to przetłumaczone jako wyposażanie lub doskonalenie, chodzi o to, że dary miały na celu naprawę świętych i ich zjednoczenie. Naprawianie jest bardzo odpowiednim słowem, które można wykorzystać w nauczaniu nowych członków, jak również w wyposażaniu lub udoskonalaniu ich razem z tymi, którzy już są członkami kościoła. Ponieważ wszyscy zgrzeszyli, wszyscy są jak podarte szaty, które muszą zostać naprawione.

Autor listu do Hebrajczyków przypomina swoim czytelnikom, że wzrost ucznia jest procesem ciągłym. Wyraża rozczarowanie, że nie osiągnęli jeszcze poziomu, gdzie sami mogliby czynić uczniami innych: „Biorąc pod uwagę czas, powinniście być nauczycielami, tymczasem znowu potrzebujecie kogoś, kto by was nauczał pierwszych zasad nauki Bożej; staliście się takimi, iż wam potrzeba mleka, a nie pokarmu stałego” (Hbr 5, 12). Ron Bennet wyjaśnia, że autor listu do Hebrajczyków czuł się nieswojo, gdyż czytelnicy tego listu mieli dużo czasu, aby stać się duchowymi rodzicami, a wydawało się jednak, że wracają do podstawowych nauk, podczas gdy powinni byli „przejsć do bardziej zaawansowanej fazy wzrostu uczniostwa”.

Pielęgnowanie procesu wzrostu

Wzrost uczniostwa nie jest przypadkowy i nie powinien być pozostawiony przypadkowi. Nowy Testament opisuje dwie metody pomocy uczniom w tym procesie. Pierwszą metodą rozwoju uczniostwa jest pielęgnowanie. Pielęgnowanie można zdefiniować jako działalność opiekania się innymi i pielęgnowania ich w życiu wiary. Jest to konieczne nie tylko dla dzieci w domu, ale

także dla nowych lub słabych wierzących w kościele. Ważne jest zrozumienie, że wzrost podobieństwa do Chrystusa, nie jest automatyczny i nie dzieje się sam. Wychowanie nowego wierzącego musi mieć miejsce w kontekście kościoła, jako narzędzia ludzkiego, aby ułatwić i zachęcić do transformacji i wzrostu. Zwracając się do członków kościoła w Koryncie, apostoł Paweł użył porównania do dziecka, aby wyjaśnić im, że podczas gdy dawał im mleko, gdy byli niemowlętami, nawet teraz nie są jeszcze gotowi na pokarm stały (1 Kor. 3, 1-3).

Wczesny kościół chrześcijański jest wyraźnym modelem wychowania, które powinno mieć miejsce w dzisiejszych kościołach. Kościół z pierwszego wieku dowiedział się, co znaczy pojednanie z Bogiem poświęcając się dla „nauczania apostołów” (Dz 2, 42). Wczesny kościół nie tylko dowiedział się o Bożej prawdzie; ale poddał się także autorytetowi nauczania Pisma Świętego. Przez swoje oddanie natchnionym słowom otrzymali pokarm duchowy potrzebny do zdrowego wzrostu chrześcijańskiego, wzrostu na podobieństwo Chrystusa (Ef 4, 13).

Odpowiednikiem nauczania apostołów w dzisiejszym kościele jest Biblia. Podobnie jak we wczesnym kościele, wzrastający uczeń karmiony jest poprzez Słowo Boże. Uczniowie rosną, gdy odczuwają głód Pisma Świętego i są gotowi poddać się jego autorytetowi, co prowadzi do wielbienia Boga i posłuszeństwa wobec tego, co On nakazuje. Pielęgnacja obejmuje wzrost zarówno umysłu, jak i ducha (Rz 12, 2). Podczas gdy literatura chrześcijańska, filmy, wykłady, dzielenie się i wiele innych źródeł może pomóc w procesie wychowania, dla większości ludzi podstawowym źródłem wychowania jest studiowanie Biblii w małych grupach (lekcje szkoły sobotniej, małe grupy studium Biblii itd.). Wszyscy chrześcijanie potrzebują umocnienia słowem Bożym w sercu, jeśli mają zachować duchową żywotność i wzrastać w wydawaniu owoców.

Jest jeszcze jeden fragment, w którym Paweł porusza kwestię dojrzałości z członkami kościoła w Kolosach: „Jego to zwiastujemy, napominając i nauczając każdego człowieka we wszelkiej mądrości, aby stawić go doskonałym w Chrystusie Jezusie; nad tym też pracuję, walcząc w mocy jego, która skutecznie we mnie działa” (Kol 1, 28-29). Słowo przetłumaczone jako *doskonały*, *teleios* w oryginalnej grece, pojawia się dziewiętnaście razy w Nowym Testamencie i jest czasami tłumaczone jako dojrzały, a czasami jako doskonały, w zależności od kontekstu. Rzadko, jeśli w ogóle, oznacza „doskonały” w absolutnym znaczeniu tego słowa, ale raczej kontrastuje dziecko lub niemowlę (np. 1 Kor 14, 20) z dorosłymi.

Jak więc odbywa się proces wychowania, który prowadzi do wzrostu nowego wierzącego? Zwróć uwagę na podobieństwa między rodzicielstwem, a wychowaniem uczniów:

Tak jak w domu dzieci są wychowywane poprzez nakazy i przykład rodziców (Kpł 4, 9-10; 6, 4-9; 11, 18-21; Przyp 22, 6; Ef 6, 4; Kol 3, 21; 2 Tm 1, 5; 3, 15)

oraz poprzez opiekę sprawowaną nad nimi: (Prz 1, 8-10; 2, 1-5; 3, 1-2; 4, 1-4; 5, 1-2; 6, 1-3, 20-24)

zatem nawet nowi wierzący muszą być wzmacniani poprzez troskę ze strony liderów kościoła (1 Tes 2, 7-12; J 21, 15-17; Dz 20, 18-20; 1 Kor 4, 14-15; 1 Tes 3, 10; Tt 1, 9; 1 P 5, 1-3)

poprzez przykład ze strony liderów (Tt 2, 6-7; Dz 20, 33-35; 1 Kor 4, 16-17; 11, 1; Fil 4, 9; 1 Tes 1, 5-6)

poprzez troskę współwyznawców (1 Tes 5, 14-15; Rz 14, 1; 1 Kor 8, 9-13; Gal 6, 1-2; 1 Tes 5, 11; Tt 2, 3-5)

poprzez odpowiednie nauczanie (1 P 2, 2; 1 Kor 3, 2; 14, 20; Heb 5, 11-14)

oraz poprzez liderów zachęających ich do wzrostu duchowego (2 P 3,18; 2 Kor 3, 18; Ef 4, 15; 2 Tes 1,3).

Mentoring w procesie wzrostu

Drugą metodą wzrostu w uczniostwie jest mentoring. Mentoring jest zazwyczaj formalnym lub nieformalnym związkiem między dwojgiem ludzi - starszym mentorem, zwykle bardziej doświadczonym, który pomaga i kieruje wzrostem i rozwojem młodszego protegowanego. Prawdopodobnie był to jeden z zamiarów, jaki przyświecał Jezusowi w wysłaniu siedemdziesięciu apostołów dwójkami (Łk 10). Howard i William Hendricks sugerują, że mentoring „jest wzorcem, dzięki któremu dzieci zostały wprowadzone do dorosłości w prawie wszystkich społeczeństwach w historii - z wyjątkiem naszych własnych”.

W ewangeliach widzimy, jak Jezus prowadził swoją służbę z niewielką grupą ludzi, opiekując się nimi, ponieważ mieli stać się filarami kościoła (Ef 2, 20). Gdy uczniowie byli częścią misji przez te trzy i pół roku, nie tylko byli przez Jezusa werbalnie pouczani (Mt 5-7), ale także widzieli Go uzdrawiającego chorych (Łk 6, 17-18), przywracającego do życia tych, którzy nie żyli (Łk 8, 53), wyrzucającego demony (Łk 11,15) i oczyszczającego świątynię od tych, którzy sprzedawali zwierzęta i wyroby (Mk 11, 16). Jednocześnie Jezus dobrał uczniów w taki sposób, aby starsi, bardziej doświadczeni mogli mentorować młodszych. Aleksander Bruce sugeruje, że Jezus połączył takie przeciwieństwa jak Szymon Zelota i Mateusz celnik, człowieka nienawidzącego podatków i celnika, patriotę i niepatriotycznego Żyda. Ta jedność nie była przypadkowa i choć często istnieją wyraźne różnice w usposobieniu i charakterze, to „w porządku Bożym osoby z różnymi temperamentami powinny się łączyć” tak, aby każda osoba mogła wzrastać w wyrozumiałości i nauczyć się harmonijnie żyć z innymi.

Pozostała część Nowego Testamentu przedstawia także inne relacje mentorskie, czyli apostołów, którzy wzięli pod swoje skrzydła innych, aby stali się liderami w młodym kościele chrześcijańskim. Dzieje Apostolskie 9, 26-28 opowiadają o tym, jak Barnaba przyprowadził Pawła do uczniów i stał się pośrednikiem pojednania oraz mentorem dla Pawła, gdy ten rozpoczął swoją chrześcijańską drogę (zob. także Dz 4, 36, 37; 11, 22-30). Wkrótce po swoim nawróceniu Paweł odwiedził Jerozolimę i próbował dołączyć do uczniów, ale bali się go, ze względu na jego reputację prześladowcy kościoła. To dzięki interwencji Barnaby, którego imię trafnie oznacza „Syn Zachęty”, Paweł otrzymał rekomendację, której potrzebował, aby uczniowie zaakceptowali jego powołanie i jego służbę jako prawdziwą (Dz 9, 26-28).

DYSKUSJA W GRUPIE

Jakie inne relacje mentorskie opisane są w następujących fragmentach z Nowego Testamentu:

1. Dz 15, 36-39; 2 Tm 4, 11
2. Dz 18, 1-3; 24-28
3. Dz 16, 1-3; Flp 2, 19-23; 1 i 2 Tm

4. 2 Kor 7, 6; 13-15; 8, 17; Tt

Nowy Testament zawiera również wskazówki dotyczące mentoringu (2 Tm 2, 2) oraz cechy mentora (Tt 2, 3-5). Co ciekawe, Paweł nakłaniał również kobiety, aby czyniły uczniami inne kobiety (1 Tt 2, 3); to praktyka, której w judaizmie nie było.

Powyższe przykłady są jedynie małą dawką z puli wielu przykładów, jakie mają swoje odniesienie w Biblii, ukazujących wyzwania wśród ludu Bożego, w Jego Kościele, wśród rodzin i

troskę, jaką okazuje Bóg, oraz wysiłki, które On czyni bezpośrednio lub poprzez swój lud, aby prowadzić wszystkich ku dojrzałości w Chrystusie.

DYSKUSJA W GRUPIE

Z tego, czego się nauczyliśmy, jakie konkretne kroki możemy podjąć jako członkowie kościoła wobec uczniów? A dokładniej, co powinien robić kościół, aby czynić uczniami dzieci, młodzież i nowych członków Kościoła? Zrób listę kroków i opisz sposób, w jaki te cele powinny być osiągnięte.

Krok #1. _____ Jak go osiągnąć: _____

Krok #2. _____ Jak go osiągnąć: _____

Krok #3. _____ Jak go osiągnąć: _____

Krok #4. _____ Jak go osiągnąć: _____

Krok #5. _____ Jak go osiągnąć: _____

Bibliografia

Barker, Steve. *Good Things Come in Small Groups: The Dynamics of Good Group Life*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1985.

Bennett, Ron. *Intentional Disciplemaking: Cultivating Spiritual Maturity in the Local Church*. Colorado Springs, CO: NavPress, 2001.

Bruce, Alexander B. *The Training of the Twelve*. Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1971.

Hendricks, Howard, and William Hendricks.

Building Character in a Mentoring Relationship: As Iron Sharpens Iron. Chicago: Moody Press, 1995.

Manser, Martin H., ed. Zondervan

Dictionary of Bible Themes: The Accessible and Comprehensive Tool for Topical Studies. Grand Rapids, MI: Zondervan, 1999.

White, Ellen G. *The Acts of the Apostles in the Proclamation of the Gospel of Jesus Christ*. Mountain View, CA: Pacific Press, 1970.

_____. *Chrześcijański Dom, Wydawnictwo Znaki Czasu*

_____. *Jak wychować dziecko, Wydawnictwo Znaki Czasu*

_____. *Ewangelizacja, Wydawnictwo Znaki Czasu*

_____. *Życie Jezusa*. Wydawnictwo Znaki Czasu

_____. *Wielki bój*. Wydawnictwo Znaki Czasu

_____. *Patriarchowie i prorocy*. Wydawnictwo Znaki Czasu

_____. *Nauki z góry błogosławienia*. Wydawnictwo Znaki Czasu

Winseman, Albert L. *Growing an Engaged Church: How to Stop "Doing Church" and Start Being the Church Again*. New York: Gallup Press, 2007.